

» δρείας, τὸν Α' αὐτῶν ἀπαρτιζούσας τόμον, ὡς ἐν
 » τῇ ἀρχῇ σημειοῦται. Εἰ οὖν καὶ ἕτερος ἐπιστολῶν
 » τόμος σώζεται, γνωρίσουςι πάντως τοῖς φιλολό-
 » γοις οἱ τὴν φυλακὴν τῆς τοῦ πατριαρχείου Ἀλε-
 » ξανδρείας βιβλιοθήκης πεπιστευμένοι, ἐνθεν καὶ
 » τὸ χειρόγραφον μετενήνεκται τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἐν
 » μακαρίᾳ τῇ λήξει πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Θεο-
 » φίλου, τῷ αὐτῷ ἐπιδεδημηκότος εἰς τὴν ἐνεγκα-
 » μένην αὐτὸν Πάτμον. Μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν αὐ-
 » τοῦ, συμβᾶσαν αὐτόθι τῇ κδ' Ἰαννουαρίου τοῦ αὐγ'·
 » τὸ μὲν τεῦχος τοῦτο ἐν τῇ τῆς Μονῆς ἀπεθησαν-
 » ρίσθη βιβλιοθήκῃ, σπουδῇ δὲ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ
 » ἀειμνήστου καθηγουμένου Βενιαμὶν Γριμάνου, ἀν-
 » τίγραφον αὐτοῦ, χειρὶ ἐκπονηθέν τοῦ Μιχαὴλ Φαρ-
 » μακίᾳ, ἀπεστάλη τῷ διαδεξαμένῳ τὸν Θεόφι-
 » λον πατριάρχῃ Ἱεροθέῳ. Ἔστι δὲ τὸ χειρόγραφον
 » τὸδε γεγραμμένον χειρὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ὑπο-
 » γραφέως, ὡς ἂν τις πεισθῇ ἐκ τῆς ἀντιπαραβο-
 » λῆς τοῦ τῆς γραφῆς χαρακτῆρος πρὸς τὸν τοῦ
 » διατηρουμένου ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ σιγίλλου, ὅπερ
 » ὁ ἀοίδιμος Πηγάς ἐκεῖνος, τοὺς τοῦ οἰκουμένου
 » θρόνου οἰκκας ὡς ἐπιτηρητῆς αὐτοῦ διυθύνων τὸ
 » τηλικαῦτα, ἐπεδράβευσεν αὐτῇ ἐν ἔτι αὐγ'· Ἰα-
 » νουαρίου ιθ'. Αἱ δύο μὲν τοι τελευταῖαι ἐπιστολαὶ
 » προσετέθησαν ἐν τῷ τοῦ τεύχους τέλει ἰδιογράφως
 » παρὰ τοῦ μακαρίου Θεοφίλου, Λιθύης ἔτι τυγχά-
 » νοντος, ὡς περ δηλοῖ ἡ μετ' αὐτάς φερομένη ση-
 » μείωσις αὕτη: « Γίνωσκε, ἀναγνώστα, ὅτι τὸν
 » περὶ Ἐκκλησίας Στρωματεῖα λόγον, ὃν ὁ μακα-
 » ρίτης καὶ ἁγιώτατος κῆρις Μελέτιος ἄνωθι λέγει,
 » τὸν ἐδιάβασα καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς Λιθύης Θεόφι-
 » λος, ὃν εἶδον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἐρριμμένον εἰς
 » ἓνα τόπον· θαυμάσιος τῷ ὄντι καὶ πάσης θείας
 » σοφίας ἀγάπλεος· καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ βιβλίου
 » ἀντέγραψα ἐνθάδε τὰς δύο ταύτας ἐπιστολάς,
 » ἵνα μὴ ἔωλοι γίνονται, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ φι-
 » λόσοφα μαθήματα τούτου τοῦ σοφωτάτου καὶ
 » ἁγίου ἀνδρὸς ὦλοντο· ἐπειδὴ, ὡς ἔμαθον, ἡ βι-
 » βλιοθήκη αὕτη τοῦ θρόνου ἔπισε κατὰ καιροὺς
 » εἰς διαφόρους, οὐκ ἂν εἴποιμι ἀνθρώπους, ἀλλ'
 » εἰς ληστὰς καὶ φθοραποιούς, καὶ κακοὺς ἐργά-
 » τας· ὡς καὶ πέρυσιν εἶδον ἐν τῇ βιβλίῳ, ἐξήγη-
 » σιν ποιούμενον εἰς τὰ Χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγό-
 » ρου, εἰς ἐνὸς Κόπτου χεῖρας, ὅπερ καὶ ἐξηγό-
 » ρασα παρ' ἐκείνου. Φέρει γὰρ τὸ βιβλίον ἐπιγρα-
 » φήν: « Ἐκ τῶν τοῦ Κριτοπούλου καὶ τὸδε (α) »

(α) Τοῦ Μητροπολίτου δηλονότι, ὅς ἐ χρημάτισε Μαξίμου τοῦ Μαργουνίου μαθητῆς, καὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως πρωτοσύγκελλος, εἴτα δὲ καὶ ἐπ' αὐτὸν τὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἀνέβη θρόνον. "Οτι δὲ πλουσιωτάτη ἦν ἡ βιβλιοθήκη αὐτοῦ, μαρτυρεῖ σύγχρονος αὐτοῦ ἀνὴρ, Νεκτάριος ὁ φείμνητος Ἱεροσολύμων πατριάρ-

» ὡς καὶ τὰ λοιπὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης, τὰ
 » περισσότερα, οὕτως ἐπιγράφονται. — αὐα', Α-
 » πριλίου ἢ, ἐν Αἰγύπτῳ. »

Ι. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ.

Ἐν ᾧ φροντίζομεν πάντες μᾶλλον ἢ ἥττον περὶ τῆς πολιτικῆς τοῦ ἔθνους ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἀρίστης τοῦ βασιλείου διατάξεως καὶ τῆς δικαίας καὶ ἀναγκαιοτάτης ἀναθεωρήσεως τῶν ὁρίων αὐτοῦ μετὰ τὴν ὁσυνούπω γενησομένην ἑνωσιν τοῦ Ἰονίου πελάγους, ποθοῦντες ἅμα τὴν εἰρηνικὴν τοῦ ἔθνους πρόοδον καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν, ἀναγκαιότατον φαίνεται καὶ τὸ μεριμνᾶν συγχρόνως ὑπὲρ αὐτῆς, ἵνα διοικῇται καλῶς καὶ τὸ προσέχειν τί σκέπτονται καὶ πῶς ἐκάστοτε προσφέρονται οἱ ἑτερόδοξοι χριστιανοὶ πρὸς τὴν θεοστήρικτον καὶ αἰωνίαν μητέρα πασῶν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν.

Ἡ καθολικὴ ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ καὶ Ἀνατολικὴ λεγομένη πρὸς διάκρισιν τῆς Παπικῆς, ἔχουσα ἐξ ἀρχῆς κεφαλὴν ἑαυτῆς τὸν ἀναμάρτητον θεάνθρωπον Χριστὸν κατὰ τὰς παραγγελίας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων, οὐχὶ τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον τῆς Ῥώμης, ἢ ἄλλου τινὸς μέρους τῆς γῆς, πολεμουμένη δὲ καὶ σήμερον, ὡς πάντοτε, κρυφὰ καὶ φανερά, καὶ ἀμυνομένη κατὰ τὸ φυσικὸν δίκαιον καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ χριστιανικοῦ καθήκοντος διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ κόσμου, οὐδέποτε μεταχειρίζεται, ὡς οἱ ἑτερόδοξοι χριστιανοὶ καὶ οἱ ἀλλόθρησκοι, βίαν ἢ δόλον ἢ ψευδολογίαν καὶ ἀπάτην κατὰ τὰς πρὸς αὐτοὺς συνήθεις σχέσεις, ἀλλὰ μόνον τὸν λόγον, τὴν πειθῶ, τὴν ἀδελφικὴν πρὸς πάντας ἀγάπην, κατὰ τὸ σεβάσιμον παράδειγμα τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ μαθητῶν καὶ τῶν ὁσίων πατέρων αὐτῆς, ὅπερ ὄντως ἀξιοθύμαστον καὶ σεβαστόν.

Σημειωτέον δὲ, ὅτι, ἂν τινες Ἕλληνες ἢ ἄλλοι ὁμόδοξοι χριστιανοὶ παρεκτρέπονται ποτε τῶν ὁρίων τούτων τῆς χριστιανικῆς ὁρθοδοξίας, κατ' ἀγνοίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ κατὰ μίμησιν ἄστοχον τοῦ πρὸς ἡμᾶς κακοῦ τρόπου τῶν ἑ-

χῆς ἐν τῇ πρὸς Γερμανὸν ἐπιστολῇ, ἣν ἐξ Αἰγύπτου ἔγραψε, λέγων· « Πολλὰ (βιβλία) πρὸς Ἀγγλῶν, καὶ Γερμανῶν, ἔτι τε καὶ [ἐκ] Βενετίας ἐνταῦθα κεκόμικε Μητροπολίτης ἐκεῖνος, ὁ πάντοτε καὶ πολλάκις διαλεγόμενός μοι ἔλεγεν, ὡς οὐδὲν ἐλλείπει βιβλίον τῇ ἐκείνου βιβλιοθήκῃ, ἐλληνικὸν τε καὶ λατινικόν, μέχρι τοῦ τούτου καιροῦ. κτλ. » [Ἐπιθετὰ τὰ περὶ αὐτοῦ πλατύταρον σημειούμενα παρὰ τοῦ τῆς μακαρίας λήξεως Κ. Οἰκονόμου ἐν τῇ περὶ τῶν Ο' ἐρμηνευτῶν, τόμ. Α', σελ. 170, ὑποσημ.].

τεροδόξων καὶ τῶν ἀλλοθρήσκων ἢ κατὰ τὸ νομιζόμενον τοῦ ἀντικειμένου δικαίωμα, ἢ διοικήσεως τῆς ἐκκλησίας, ὀρθῶς νοουμένη καὶ ἐνεργουμένη, οὐδέποτε ἐγκρίνει τοὺς κακοὺς καὶ ἀνέρους τρόπους τῶν μισορθόδοξων καὶ ἀντιχριστιανικῶν συστημάτων, προκρίνουσα, εἰ χρεῖα, τὸν μαρτυρικὸν τοῦ πιστοῦ ἡρώισμὸν διὰ τὴν θεῖαν Δίκην.

Τί θεϊότερον, τί ἐλευθερώτερον, τί εὐπρεπέστερον καὶ ἐντιμότερον ἀληθῶς τοῦ συστήματος τούτου τῆς χριστιανικῆς ὀρθοδοξίας; Ἡ θρησκευτικὴ πίστις, ὡς ἡ φιλοσοφία, ἐστὶν ἔργον τοῦ πνεύματος, καὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἀνθρωπίνη τις μοναρχία, ἱεροκοσμικὴ, παγκρατὴς καὶ δεσποτικὴ κατὰ τὸν σκοπὸν καὶ τὰ μέσα οὐτε ἀρμόζει, οὐτε κατορθοῦται, οὐτ' ὠφελεῖ ποτὲ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Καὶ ὅμως τοιαύτην τινὰ μοναρχίαν ἐπιθυμήσασα καὶ σχεδιάσασα σκαιῶς ἡ παλαιὰ Ῥώμη κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐχθροῦ συνεργεῖα, καὶ οὕτως οἰκτρῶς ἀποσχισθεῖσα τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας πρὸς ὑποδούλωσιν καὶ βλάβην τῆς ἀνθρωπότητος, ἐξακολουθεῖ παραδόξως τὴν πλάνην ταύτην καὶ ἐπὶ τῶν νῦν χρόνων τοῦ χριστιανικοῦ, τοῦ φιλοσοφικοῦ φωτός, καὶ οὐ μόνον ἐξακολουθεῖ τὴν πλάνην, ἀλλὰ καὶ πηδᾷ, ἵνα σθύσῃ τὸ φῶς ὅπερ ἔπραξέ ποτε καὶ ὁ μῦς παρ' ἐμοὶ πρὸς τὸ φῶς τοῦ λύχνου, ἵνα μένων ἐν τῷ σκότει, ἀόρατος καὶ ἀνενόχλητος, κατατρώγῃ τὰ τοῦ οἴκου ἀδελφ.

Ὁ Παπισμὸς σήμερον προσβάλλει τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν ἐν Μολδοβλαχίᾳ, ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ παντοῦ, ὅπου κατὰ σχέδιον εὐρίσκει εὐκολίαν τινὰ, ἐπαιδὴ παντοῦ σχεδὸν καὶ πάντοτε ἡμεῖς οὐτ' ἀποστέλλομεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἢ τὸ Παρίσιον, ἢ ἀλλαχοῦ τῆς Δύσεως μισιοναρίους, ἱερωμένους καὶ λαϊκοὺς καὶ ὕβριστικά φυλλάδια καὶ χρήματα, ὡς πράττουσιν οἱ Παπικοὶ πρὸς ἡμᾶς, (καὶ μάλιστα ἡ λεγόμενη κληρικὴ τῶν φίλων γάλλων μερίς, οὐσα πολυάριθμος καὶ πλουσία καὶ ἔχουσα φιλικὰς σχέσεις καὶ ἀλληλογραφίας μετὰ τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ Γάλλων καὶ ἄλλων ὁμοδόξων πρακτόρων καθὼς καὶ μετὰ τοῦ Γάλλου γραμματέως καὶ συμβούλου τοῦ ἡγεμόνος Κοβζά), ἀλλὰ καὶ ὀλίγον φροντίζομεν παρὶ ἀμύνης τακτικῆς, καὶ ἂν φροντίσωμεν ποτὲ, πράττομεν τοῦτο πολλάκις ἀτελῶς, ἀστόχως καὶ προσκίρως, ὡς εἰν προέκειτο περὶ ἐπουσιώδους τινὸς πράγματος, ἢ ἀγὼν μικρὸς καὶ ὀλιγοχρόνιος, πρὸς πολέμιον ἀνίσχυρον καὶ ἀμαθῆ ἢ εὐγενικόν, διακριτικὸν καὶ γενναῖον, μὴ ἀγαπῶντα καὶ μὴ θηρεύοντα τὴν ἐξόρτωσιν τῆς ὀρθοδοξίας. Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ὁ Κροῖσος διαβάς τὸν Ἄλυν καὶ μὴ νικήσας τὸν Κύρον, ἐπανῆλθε καὶ ἀπέλυσε τὸν στρατὸν, πιστεύσας ἴσως, ὅτι περιοριζόμενος αὐτὸς ἐντὸς τοῦ Ἄλνους, κερδαίνει τὴν γενναίαν διάκρισιν τοῦ εὐγενοῦς

ἀνταγωνιστοῦ, ἢ ὅτι πλουτῶν, ἔχει πάντοτε ἔσθην θέλει δύναμιν. Ἀλλ' ὁ Κύρος διαβάς τὸν Ἄλυν, ἦλθεν εἰς τὰς Σάρδεις καὶ εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ συλλαβὼν τὸν Κροῖσον, ἀπέστειλεν εἰς τὴν πυρὰν, ὅθεν ἐσώθη, ἐνθυμηθεὶς τὸν λόγον τοῦ Σόλωνος, εἰπόντος τὸ, μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε. Ὁ λόγος αὐτοῦ ἐσωφρόνισε καὶ τὸν Κύρον, σῶσας τὸν Κροῖσον. Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν πιστεύουσιν εἰσέτι παρὰ λόγως, ἐξ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων, ὅτι ἀνεχόμενοι τὰς ἐκ τοῦ Παπισμοῦ προσβολὰς καὶ ζημίας μετὰ χριστιανικῆς ἀνεξικακίας καὶ ἀπαθείας, ποιοῦσιν αὐτὸν μετριώτερον καὶ διακριτικώτερον, ἐπιλέγοντες πολλάκις τὸ δὴ λεγόμενον ἐκ τοῦ εὐαγγελίου, ὅτι καὶ πύλαι ᾧδου οὐ κατασχεύουσιν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ὡς τινες πλουτοῦντες, οὐχὶ κατὰ Κροῖσον, ἀλλὰ κατὰ τὸ θεῖον ἔλεος μὴ ἀμαρτάνοντες. Ἀγνοοῦσιν, ἢ λησμονοῦσιν οἱ οὕτω φρονούντες καὶ πράττοντες ὅτι ἡ Παποκρατία, ἔχουσα ἐξουσίαν ἱεροκοσμικὴν, αὐθαίρετον καὶ δεσποτικὴν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας κατὰ παράβασιν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἀποστολικῶν καὶ συναδικῶν κανόνων, ἐστὶν αὐτόχρημα προκεκηρυγμένος τρόπος τινὰ καὶ ἄσπονδος καὶ ἰσχυρὸς καὶ ἀσυνείδητος πολέμιος τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ θρησκειῶν τῆς οἰκουμένης, διδάσκουσα καὶ συγχωροῦσα τὰ πάντα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ, τῆς κοσμοκρατορίας δηλαδή καὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ τῶν βιβλίων καὶ τῶν φιλοσόφων. Λησμονοῦσιν ἔτι, ὅτι ὁ θεὸς, γενόμενος ἄνθρωπος διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, πάντοτε σχεδὸν, διὰ τῶν ἀνθρώπων μέσων, καὶ ὅτι οἱ τηροῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ ὀφείλουσιν ἀγρυπνεῖν, προσεύχεσθαι καὶ ἐνεργεῖν ἐπιμελῶς καὶ ὁσίως ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀποστόλων, μὴ δειλιῶντες πρὸς τὴν δύναμιν καὶ τὴν πανουργίαν τῶν ἐναντίων καὶ πάντοτε ἀγωνιζόμενοι κατὰ τρόπον θεάρεστον, θεμιτὸν, εὐπρεπὲς καὶ ἐπαινετὸν.

Ἀμεριμνούντων ἡμῶν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ παπικὸς προσληυτισμὸς ἀπεπλάνησεν ἄλλοτε πολλοὺς ὀρθοδόξους ἐν Παλαιστίνῃ, Συρίᾳ, Μικρασίᾳ, Θράκῃ, Ἡπείρῳ καὶ ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου. Καὶ νὰ μὲν οὐδέποτε κατορθῶναι, ὡς ποθεῖ τὴν παῦσιν τῆς ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ πάντοτε, σκανδαλίζει, ταραττεῖ, ζημιώνει πολλαχῶς καὶ ἐξασθενίζει τὸν ὀρθόδοξον λαόν, πολεμῶν αὐτὸν τόσῳ πλέον ἐπιμελῶς καὶ σφοδρῶς, καθ' ὅσον ἐπιτυγχάνει ἐνισχυοῦ. Ἀφοῦ πρὸ τινων ἐτῶν παρέσυρεν εἰς ἑαυτὸν τοὺς Παυλικάνους τῆς περὶ Φιλιππούπολιν Θράκης, (λείψανον τῆς παλαιᾶς τῶν Μανιχαίων αἵρέσεως), ὄντας ὑπὲρ τοὺς μυρίους, διὰ τὴν ἀπρονοησίαν καὶ ἀνικανότητά τῶν ἡμετέρων, ἐπεθύμησε πᾶσαν τὴν Θράκην μετὰ τοῦ Βοσπόρου, καὶ πρὸς τούτοις τὸν Ἅγιον Γάβρον καὶ ταῦτα μὴ ἐπιτυχόν, ὡς ἤλπιζε, καθ' ὅλοκλη-

ρίαν, εἰσῆλθεν εἰς τὰς ἡγεμονίας φιλικῶς καὶ κολακευτικῶς, ἵνα στήσῃ ἐκεῖ τὰ πυροδόλα διὰ τὴν ἐλπιζομένην ἄλωσιν οὐ μόνον τῆς Μολδοβλαχίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Θράκης πάσης μετὰ τοῦ Βεσπύρου καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπου ἴσως ποτὲ μετατεθῶσιν οἱ ἄγιοι Καρδινάλιοι, μετὰ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῆς παλαιᾶς Ρώμης, παραιτοῦντες τὴν πρωτεύουσιν τῆς Ἰταλίας ἵνα διχασώσιν ὥς τι ἱερὸν κειμήλιον, τὴν ἀνίστην μίξιν τῆς ἱερατικῆς μετὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ τὰ περὶ δεσποτείας ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὰ περὶ κοσμοκρατορίας ἀθέμιτα καὶ ἀκατόρθωτα ὀνειροπολήματα.

Οἱ Γάλλοι τῆς κληρικῆς μερίδος ἀπατῶνται καὶ ἀπατῶσι καὶ βλάπτουσι τὸν κόσμον καὶ τὴν χριστιανοσύνην, ἐμποδίζοντες τὴν παῦσιν τῆς κοσμικῆς τῶν παπῶν ἐξουσίας καὶ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τὴν ἰσοφροσίαν τῆς Εὐρώπης ἐλευθέρωσιν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ὅλης Ἰταλίας. Τί τάχα κερδαίνουσιν, δυσχερεστοῦντες χάριν τῆς παπικῆς δεσποτείας τοὺς Ἰταλοὺς, τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Ἀγγλοὺς, τοὺς Ρώσους καὶ πάντας τοὺς φιλελευθέρους τῆς Εὐρώπης καὶ αὐτῆς τῆς Γαλλίας, καὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης; Οὐδὲν ἄλλο, εἰμὴ τὴν κατάκρισιν τῶν πιστῶν χριστιανῶν καὶ τῶν σοφῶν πάντων τῆς ἀνθρωπότητος, κατηγορούμενοι καὶ διότι ἕως χθές, πολεμοῦντες καὶ χλευάζοντες τὸ ὑπ' αὐτῶν λεγόμενον Ἐργαστήριον (boutique,) τὸ τῆς Ρώμης δηλαδὴ ἐκκλησιαστικὸν κτίριον τῶν 1000 ἐτῶν κατὰ τὸ λέγειν τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ, σήμερον παρδόξως προστατεύουσιν αὐτὸ κατὰ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐναντίον τῆς γνώμης τῶν ἐν αὐτοῖς σοφωτέρων καὶ ἐμφρονεστέρων ἀνδρῶν, λαϊκῶν τε καὶ κληρικῶν, οἵτινες κατὰ τὰς βάσεις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὀρθοδοξούσης, καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς λεγομένης Γαλλικανῆς, προκρίνουσιν ἰδίαν τινὰ Σύνοδον καὶ ἴδιον Πατριάρχην αὐτοκέφαλον ἐν Παρισίῳ. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τοῦ βαβυλωνίου αὐτοῦ πύργου τὰ τοξεύματα καὶ τὰ πυροδόλα διευθύνουσι καὶ βοήθοῦσι οἱ ἡμέτεροι φίλοι αὐτοὶ κατὰ τῆς ἀθώας ἐκκλησίας ἡμῶν τῶν ἀνατολικῶν χριστιανῶν διὰ σκοπὸν κατακτήσεως ἀδίκου καὶ παραλόγου, μὴ κατορθουμένης ποτέ.

Λανθάνονται οἱ φίλοι Γάλλοι τῆς κληρικῆς μερίδος ἐὰν πιστεύωσιν ὅτι ἐκ τοῦ παπικοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου ὠφελήθη ἄλλοτε ποτὲ ἢ ὠφελεῖται σήμερον, πολιτικῶς ἢ κοινωνικῶς ἢ εὐγενῆς Γαλλία, διδασχθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς χριστιανικῆς ὀρθοδοξίας αὐτοῦ. Ἐξ ἐναντίας ἡ φίλη Γαλλία ἔχει μέγιστον ὄφελος καὶ ἀληθῆ δόξαν, συντελοῦσα δραστηκῶς εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν οὐχὶ διὰ τῆς ὑποταγῆς αὐτῶν εἰς τὸν ἱεροκοσμικὸν πρύσκαρον ἡγεμόνα τῆς

Ρώμης, πρωτεύουσας ἀναγκαίας τῶν Ἰταλῶν, φυσικῆς καὶ ἀφύκτου (καὶ ταῦτα ἐναντίον τῶν ὄρων τοῦ εὐαγγελίου καὶ τοῦ κύρους τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων), ἀλλὰ διὰ τῆς ὑποταγῆς τῶν πατριαρχῶν τῆς παλαιᾶς Ρώμης πρὸς τὸ κύρος τῶν ἱερῶν κανόνων. Ἐὰν τὸ ἔκνομον κτίριον τῆς Ρώμης ἀριθμῇ 1000 ἔτη, τὸ νόμιμον ἀριθμεῖ σήμερον 1864. Ποῖον τῶν δύο ἀποδεικνύεται ἀρχαιότερον, πιστότερον πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀγαπητότερον πρὸς τοὺς σοφοὺς καὶ φιλαρέτους τῶν χριστιανικῶν καὶ τῶν ἀλλοθρήσκων λαῶν; Ψεῦμα, ὅτι οἱ τῆς παπικῆς ἐκκλησίας πιστοὶ ἀριθμοῦνται εἰς 200 ἑκατομμύρια ψυχῶν, ὥς λέγουσι πρὸς ἀπάτην οἱ μισσιονάριοι αὐτῆς, ἀποδεικνύοντες τὴν ὀρθότητα καὶ χρησιμότητα τοῦ κτιρίου, τοῦ ἐργαστηρίου, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν αὐτῷ οἰκούντων καὶ ἐργαζομένων. Ὁ Γάλλος γεωγράφος Βάλλης ἀριθμεῖ τὰς ψυχὰς αὐτὰς εἰς 120 ἑκατομμύρια καὶ ὁ ἀστέρις Ἀβούτος, Γάλλος συγγραφεὺς νεώτερος, ἀναριθμᾷ αὐτὰς εἰς 139, οὐχὶ 140, ἐπιλέγων διὰ τοῦ στόματος ζηλωτοῦ τινος κληρικοῦ τῆς Ρώμης, ὅτι συμφέρει τὸ ψεῦδος περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 200 ἑκατομμυρίων τούτων. Ἐν δὲ τῷ ἀριθμῷ τῶν 120, ἢ 140 ἑκατομμυρίων τούτων πόσοι τάχα οἱ πιστῶς καὶ τυφλῶς καὶ ἄνευ τινὸς ἀντιρρήσεως καὶ ἀντιστάσεως ὑποτασσόμενοι εἰς τὰς ιδέας καὶ τὰς ἀξιώσεις τοῦ παπικοῦ κλήρου. Ἴσως οὐδὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ. Ἡ Ρώμη ἔχει σήμερον πολλοὺς πνευματικούς ὑπηκόους, οὐχὶ δι' ἄλλο τι αἶτιον, εἰμὴ διότι ἐξαρχῇθεν αἱ οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, γενόμεναι πᾶσαι ἐν τῇ Ἀνατολῇ, κατέλειπον ἀπρονοήτως πῶς (καὶ προσκαίρως κατὰ πιθανολογίαν) εἰς τὴν πνευματικὴν τῶν Παπῶν τῆς Ρώμης δικαιοδοσίαν πολλὴν ἐπικράτειαν διὰ τὰς τότε περιστάσεις τῆς εἰδωλολατρικῆς Δύσεως. Ἐὰν ἀρχῇθεν εἶχον ἰδίους πατριάρχας ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία καὶ εἴτι ἄλλο μέρος τῆς Δύσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων, οὐδέποτε ἡ φιλοδοξία τῶν τῆς Ρώμης πατριαρχῶν κατάρθωνε τὸ μέχρι νῦν σωζόμενον σχίσμα τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἑκτασις τῆς ἐπικρατείας καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὁπαδῶν ἐγέννησεν ἢ ἐνεθάύρυνε τὸν κοσμικὸν τάφον τῆς πρώτης πρωτεύουσας τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου, ζηλοφθοноούσης πάντοτε τὴν ἀπὸ Κωνσταντίνου πρωτεύουσιν τῶν χριστιανῶν. Ἰδοὺ πόθεν καὶ πῶς προῆλθεν ὁ ἐκκλησιαστικὸς χωρισμός. Κατὰ τὰς τότε ἐπικρατούσας περιστάσεις οἱ τῆς Ἰταλίας, τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας ἡγεμόνες εὗρισκον συμφέρον τι πολιτικὸν κατ' αὐτοὺς ἐν τῇ ζηλοφθονίᾳ καὶ τῇ ἀντιθέσει τοῦ πατριάρχου τῆς Ρώμης πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι, ὥς διάδοχος αὐτοῦ τοῦ Κωνσταντίνου, τοῦ πρώτου τῶν χριστιανῶν καὶ ἁγίου βασιλέως, ἐθεωρεῖτο ἔχων δικαιώματά

τινα προτιμήσεως ἐπὶ πάντων τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Διὰ τοῦτο οἱ τῆς Γαλλίας ἡγεμόνες ἐδοθήσαν τὴν ζηλοφθονίαν καὶ τὰς παραλόγους ἀξιώσεις καὶ τὰς καινοτομίας τῆς παλαιᾶς Ρώμης, τὰς ὁποίας ἐπολέμησαν ἀκολούθως αὐτοὶ οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ σοφώτεροι ἄνδρες τῆς Γαλλίας, κληρικοί τε καὶ λαϊκοί, ὡς ἀντικανονικὰς καὶ βλαβερὰς πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Χριστιανοσύνην ἐν γένει. Τὰς καινοτομίας τῶν Παπῶν, ἐξ ὧν προήλθεν ὁ χωρισμὸς, κατέκρινε θερμῶς καὶ ὁ ἅγιος Λεοπόλδος τῶν φίλων Γάλλων. Οἱ Γάλλοι παλαίοντες ἀκολούθως πρὸς τὴν παπικὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ὑπερῆξησαν τόσον ἀπρονοήτως καὶ ἀντικανονικῶς ἀπεχωρίσθησαν κατὰ τινὰ τρόπον ἐπὶ Βοσσετόου πρὸ δύο ἡδὴ ἑκατονταετηρίδων. Ὁ τότε ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Παρισίου καὶ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Συνόδου ὀνόματι Χαρίλαος (Harlai) ἀνὴρ δίκαιος καὶ φιλάρετος, ἐγνωμοδότη περὶ καθαρᾶς ἐνώσεως τῆς Γαλλικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου, τῆς Ἀνατολικῆς ὁ Βοσσετός, φοβούμενος τὸν προτεσταντισμὸν, καθ' οὗ ἐπολέμει, καὶ μὴ βλέπων ἰσχυρὰν κατ' αὐτὸν ὕλικὴν τὴν ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, κειμένην ἀπωτέρω τῆς Ρώμης, παρεδέχθη ἀσόφως τὸν πατριάρχην τῆς πόλεως ταύτης, ὡς ἀναγκάσιον ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν κανόνων, καὶ τοι καταπολεμῶν πάσας τὰς ἄλλας τῆς παποκρατικῆς καινοτομίας, καὶ συνιστῶν ἐναντίον αὐτῆς τὸ ἀναγκαῖον καὶ ἀπαράβατον κύρος τῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων, καὶ τὴν νόμιμον τῶν ἐπισκόπων ἀπονομίαν καὶ τὴν γνησιότητα τοῦ συμβόλου. Ὁ Βοσσετός ἐστήριξε τὴν ἀρχηγίαν τῶν Παπῶν ἐπὶ τινος ψεύδους ἀναξίως, εἰπὼν ὅτι τὴν ἀρχηγίαν ταύτην ἐψήφισεν ἡ Οἰκουμενικὴ τῆς Κωνσταντίας Σύνοδος, γενομένη μετὰ τὸ σχίσμα καὶ μὴ οὕσα οἰκουμενικὴ, ἀφ' οὗ ἀπ' αὐτῆς ἔλειπον οἱ τότε διδάσκαλοι καὶ φωστῆρες τῆς πίστεως, οἱ ἀνατολικοὶ Χριστιανοί, ὄντες τότε καὶ πολυάριθμοι καὶ ἰσχυροί.

Παρήλθον τὰ αἴτια ταῦτα καὶ ἠλλαχῶν τὰ πράγματα. Παρελθούσης τῆς αἰτίας, δι' ἣν ἐγένετο ἡ παρνομία, ἡ ἐξακολουθήσις τῆς παρνομίας θεωρεῖται καὶ κατακρίνεται εὐλογώτατα ὡς νέον τι ἁμάρτημα, ἐὰν μάλιστα ἐξακολουθῇ προσβάλλουσιν καὶ ἀδικούσιν τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν, σωζομένην ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἁθωτέραν οὕσαν ἀπὸ πάντων τῶν κακῶν τῶν ἀπανταχοῦ συμβάντων ἀπὸ τοῦ σχίσματος μέχρι νῦν ἐν τῷ χριστιανικῷ κόσμῳ. Τοῦ λοιποῦ ἡ φίλη Γαλλία οὐδένα λόγον ἔχει πρὸς τὸ ὑποστηρίζειν τὸν χωρισμὸν τῶν ἐκκλησιῶν διὰ τὸ κακῶς νομιζόμενον ἴδιον ἑαυτῆς συμφέρον. Ἐξ ἐναντίας ἔχει μέγα ὄφελος καὶ μεγάλην δόξαν, ἐὰν, παύουσα μετὰ τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν φιλελευθέρων Γερμανῶν τὴν κοσμικὴν τῶν Παπῶν ἐξουσίαν, συντελέσῃ εἰς

τὴν εἰρήνην τῶν χριστιανικῶν λαῶν καὶ τὴν ὀφέλειαν τῆς ἀνθρωπότητος, γινομένη οὕτω πρώτη καὶ ἐντιμοτάτη δύναμις τοῦ συνόλου τῆς χριστιανοσύνης. Πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, ἀξίαν ὄντως μεγάλου, πεφωτισμένου καὶ ἰσχυροῦ ἔθνους, τί τάχα φοβεῖται ἡ Γαλλία, ἔχουσα τοὺς μεγαλόφρονας καὶ μεγαλουργοὺς Ναπολέοντας; Φοβεῖται τάχα τὰ συμφέροντα τοῦ Παπικοῦ κλήρου καὶ τὰς προλήψεις τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ; Ἀμφότερα διασώζει καὶ στηρίζει σήμερον ἡ Κυβέρνησις τῆς Γαλλίας καὶ οὐδεὶς ἄλλος ἰσχυρὸς ἐπὶ τῆς γῆς ὁδηγὸς ἢ δορυφόρος.

Πολὺ λανθάνονται καὶ ζημιώνονται καὶ βλάπτουσι τὸν κόσμον οἱ φίλοι Γάλλοι, ἐὰν ἐπιμένωσιν, ὑποστηρίζοντες τὰς ιδέας καὶ ἀξιώσεις τῆς ὑπεργήρου καὶ ἐτοιμοθανάτου Παποκρατίας καὶ τὸν χωρισμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν κατὰ φιλαυτίαν, ἀληθῶς χυδαίαν, ὡς ἔργον τάχα τῶν παλαιῶν τῆς Γαλλίας ἡγεμόνων, οἵτινες ὁμῶς ἐπολέμησαν αὐτὸ μετέπειτα, ὡς προεῖπομεν, βοηθούμενοι κατὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ. Καυχώμενοι ὅτι θυσιάζουσι πάντοτε τὰ ἴδια ὕλικά συμφέροντα ὑπὲρ μιᾶς καλῆς ιδέας οἱ φίλοι Γάλλοι, ἂς θυσιάσωσιν εὐκολώτερον καὶ προθυμότερον μίαν ἀπαισίαν πρόληψιν, βλάπτουσιν καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τινὲς τῶν νῦν πολιτικῶν τῆς Ναπολεονταίου Γαλλίας ἀντιλέγοντες πρὸς τὰς περὶ Ρώμης ἀπειθήσεις τῶν Ἰταλῶν, εἶπον, ὅτι τὸ κατὰστημα τοῦτο ἐν μέρει ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν Γάλλων τοῦ μεσαιῶνος καὶ ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγα χρήματα γαλλικά. Ἄς μὴ λησμονώσιν οἱ ζηλωταὶ πάντες τῆς παποκρατίας, ὅτι εἰς τὴν Ρώμην ἦλθον κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ πολλὰ χρήματα Γερμανικά, Ἰσπανικά, Βρεττανικά, Ἰταλικά καὶ Ἀνατολικά καὶ πολλὰ ἑλληνικά ἐπὶ ἀρχαιότερον. Ἄς μὴ λησμονώσιν ἔτι, ὅτι, ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ἐστὶν ἀδελφότης τῶν πιστῶν πάντων, εἰρνεύουσα ἐν τῇ τηρήσει τοῦ θείου νόμου, καὶ οὐχὶ ἑταιρία τις κληρικὴ, ἔχουσα ἐργοστάσιόν τι χρηματιστικὸν καὶ καταθλιπτικὸν πρὸς σκανδαλισμὸν καὶ διαίρεσιν καὶ ἀλληλομαχίαν τῶν πιστῶν. Ἡ φίλη Γαλλία καταστρέψασα πολλὰ ἄλλα γαλλικά ἔργα τοῦ μεσαιῶνος, κακῶς ἔχοντα, καὶ αὐτὴν τὴν χιλιετὴ βασιλείαν τῶν Βουρβόνων, ὡς κακὰ καὶ ἄχρηστα, εὐλογώτερον ἀποδοκιμάζει τὴν Παποκρατίαν, ἀποκρουσμένην σήμερον ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ ἔθνους καὶ κλήρου. Οἱ Ἰταλοὶ σήμερον προθύμως μεταφέρουσιν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν τε Πάπαν καὶ τὸ Βατικάνον ὀλόκληρον καὶ ἰδίᾳ δαπάνη ἀνακαινίζουσιν ἐν αὐτῇ πάντα τὰ ἐν Ρώμῃ παπικά κτίρια, ἐὰν μόνον παραιτήσωσι τὴν πρωτεύουσιν τῆς Ἰταλίας τὰ Γαλλικά στρατεύματα. Τότε δὲ καὶ πρὸ τούτου, εἰ χρεῖα, συνεργόμενος ὁ Ἰταλικὸς κλῆρος κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον, ἀνεγείρει λαμπρῶς τὴν πρὸ 1000

ἤδη ἐτὼν περὶ ἑκατὶ Εὐκκλησίαν τῶν ἀδελφῶν Ἰταλῶν, ἡ τοῦλάχιστον ἀποφασίζει ὅτι ἐπραξεν ἐπὶ Βοστανέτου ἡ Εὐκκλησία τῶν Γάλλων, καταδικάζουσα πάσας τὰς παπικὰς κληρονομίας καὶ διατηροῦσα μόνον τὸ περὶ τῆς ἀρχιεπίσκοπας τῶν Παπῶν ἀπαράδεκτον περὶ ἡμῶν δόγμα τοῦ Βοστανέτου.

Οἱ προσημασθέντες πολιτικοὶ τῆς νῦν Γαλλικῆς αὐτοκρατορίας διατηροῦσιν ἐν Ρώμῃ τὰ γαλλικὰ στρατεύματα οὐχὶ μόνον διὰ λόγον ἐκκλησιαστικόν, ἀλλὰ καὶ πολιτικόν, τὸν ὅποιον ἐξέφρασαν πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς. Κατέχοντες τὴν Ρώμην, ταπεινῶνται τὴν Ἰταλίαν καὶ κατὰ τὴν χρεὶν ἐκπαιλοῦσι τὸ Τουρίνον ἐκ τῆς Σαβοΐας, καὶ τὴν αὐστριακὴν ἐπικράτειαν αὐτὴν, καὶ οὕτω, διατηροῦσα ἐξ ἀνάγκης ἡ Αὐστρία πολλὴν στρατὸν ἐν τῷ Βενετικῷ, ἐγκαταλείπει ἀφυλακτότερα τὰ πρὸς τὴν Γερμανικὴν ὄριον. Κατέχοντες ἄρα τὴν πρωτεύουσιν τῶν Ἰταλῶν οἱ Γάλλοι προτίθενται οὐ μόνον τὴν διάσωσιν τοῦ Παπικοῦ ἐργαστηρίου, ἀλλὰ καὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τὸν ἀνατολικὸν προσηλυτισμὸν. Ἡ πολιτικὴ αὕτη, περιέχουσα πολλὴν καὶ ἀδικωτάτην φιλοκυρίαν πλεονεκτικὴν, οὐδαμῶς ἀρμόζει τῇ σοφῇ καὶ γενναίᾳ Γαλίᾳ, οὔτε ὠφελεῖ αὐτὴν ἐπὶ τέλους κατ' οὐδέν.

Ἐξ ἤδη μεγάλα καὶ ἰσχυρά ἐκκλησίασι Χριστιανικαὶ διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὴν Παποκρατίαν κατὰ καιροὺς μᾶλλον ἢ ἥττον· πρώτη ἡ Καθολικὴ ὀρθόδοξος καὶ Ἀνατολική, κατόπιν δὲ, συμφωνοῦσα μετ' αὐτῆς κατὰ πάντα ἡ Ρωσικὴ, τρίτη ἡ Γερμανικὴ, τετάρτη ἡ Ἀγγλική, πέμπτη ἡ Γαλλικὴ καὶ νῦν ἕκτη ἡ Ἰταλική. Τὸ αὐτὸ πράττουσι καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι ὡς πρὸς τὸν παπισμὸν ἑτερόδοξοι, οἷον ἡ τῶν Ἀρμενίων (ἀπεχόντων τῆς ὀρθοδοξίας κατ' ἐθιμὰ τινὰ μόνον, εὐκόλως διορθούμενα ὑπ' αὐτῶν αὐθορμητῶς καὶ ἀδιαστάως), ἡ τῶν εὐτυχικῶν Σύρων, Κοπτῶν, Αἰθιοπῶν, (Ἀβυσσηνῶν), ἡ τῶν Νεστορικῶν καὶ εἰ τις ἄλλη, τέλος δὲ, αἱ πολλαὶ ἄλλαι τοῦ λεγομένου Προτεστάντισμοῦ, ἰσχύοντες ἐν τῇ Γερμανίᾳ, τῇ Ὀλλανδίᾳ, τῇ Δανίᾳ, τῇ Σουηδίᾳ καὶ ἐν μεγάλῳ μέρει τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ καὶ τέλος ἐν τῇ Ἰνδιᾳ. Πρὸς δὲ τὰς λογικὰς καὶ δικαίας ταύτας διεμαρτυρήσεις παντὸς σχεδὸν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἡ Παποκρατία, στηριζομένη σήμερον ἐπὶ τῶν Γαλλικῶν ὅπλων, ἀντὶ τοῦ σωφρονισθῆναι καὶ ἐπανελθεῖν εὐγενῶς εἰς τὴν Χριστιανικὴν καθολικότητα, ὅθεν ἐξεστράπησαν οἱ ἀμαρτωλοὶ Πάπαι τοῦ μεσαιῶνος, προσθέτει αὐθακρέτως νέα δόγματα πρὸς ἐπίτασιν τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ στερέωσιν καὶ νέον πλουτισμὸν τοῦ καταπίπτοντος ἐργαστηρίου, οἷον τὸ γνωστὸν περὶ τῆς ἀγίας Ἄννης καὶ τῆς Θεοτόκου νέον σόφισμα τοῦ Παπισμοῦ, ἐξ οὗ προήλθεν ἐσχάτως ὁ οἰκτρὸς δισχιλίων σω-

μάτων ἐμπρησμὸς ἐν τινὶ πόλει τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ὡς ἀναφέρουσιν ἡ ἐφημερίδες.

Οἱ διεμαρτυρόμενοι τῆς Ἀγγλικῆς Εὐκκλησίας, οἱ καὶ Ἐπισκοπικοὶ λεγόμενοι, ὡς διασώζοντες τοὺς ἐπισκοπικοὺς τῆς ἀρχιεπίσκοπας ἐκκλησίας βαθμοὺς, συνέστησαν νεωστὶ συλλόγους ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ, ἵνα πλησιάσωσι πρὸς τὴν καθολικὴν ὀρθοδοξίαν, τὴν Ἀνατολικὴν, κοινωνοῦντες μετ' αὐτῆς φιλικῶς καὶ ἀσκανδάλιστως, καθὼς σχεδὸν ὁμόδοξοι ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς πίστεως καὶ ἐν βαπτίσματι καὶ αἰσθανόμενοι, ὡς ἡμεῖς, τὴν χρεὶν καὶ τὸ χριστιανικὸν καθήκον τῆς ἀμοιβαίας εὐνοίας καὶ ἀδελφικῆς συμπαράξεως. Τὴν σύστασιν τῶν συλλόγων αὐτῶν, ἐπήνεσαν, χαίροντες, οἱ ἀξιόλογοι καὶ σεβάσμιοι συντάκται τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως, περιοδικοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκδιδομένου ἐν Παρισίῳ γαλλιστί.

ἔχομεν ὑπ' ὄψιν τὸ καταστατικὸν τοῦ ἀνωτέρου Ἀγγλικοῦ Συλλόγου, ὑπάρχοντος ἐν Λονδίῳ, καὶ ζητοῦντος πρὸς τοὺς ἄλλους πληροφορίας ἀκριβεῖς περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς τύχης τῶν ἀνατολικῶν χριστιανῶν. Ἐν αὐτῷ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπαντῶμεν τὴν περίοδον ταύτην· « Ταῦτα περὶ τῶν σκέψεων καὶ ἐκθέσεων τῶν συλλόγων αὐτῶν διὰ τὸν » οὐσιώδη καὶ ἀνγκυρῶν σκοπὸν τοῦ ἀναρθῶσαι τὴν » παλαιὰν κοινωνίαν τῆς μεταρρυθμίσεως μετὰ τῆς » ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Εὐκκλησίας, τῆς σεβασμίας » ΜΗΤΡΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ καθολικοῦ χριστιανισμοῦ, ἥτις ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ μαρτυρικῷ αὐτῆς » πνεύματι ἀντέστη μετ' ἀτρέστου καὶ ἀπαραμύλλου ἡρωϊσμοῦ πρὸς τὰς ἐπιδρομὰς τῆς Παποκρατίας καὶ τὴν βίαν τοῦ Μωαμεθισμοῦ. »

Μάσων τις Θεολόγος ἐν Ἀμερικῇ σοφὸς ἐκήρυξε τὴν Ἀνατολικὴν Εὐκκλησίαν, κέντρον ἀναγκαῖον καὶ ἀφρευκτον πρὸς τὴν ἔγερσιν πάσης τῆς χριστιανοσύνης. Τὸ αὐτὸ περίπτω ἐξέφρασαν πρό τινων ἐτῶν ἄλλοι σοφοὶ τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ὀλλανδίας, τῆς Πρωσίας, τῆς Γαλλίας καὶ νῦν τῆς Ἰταλίας κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. Πᾶς ἄρα ὁ πολέμων τὴν ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν, πολεμεῖ τὴν ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, τὸν Χριστόν.

Ι. Γ. ΛΑΤΡΗΣ.

ΚΟΙΝΙΟΣ

ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΠΙ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑ.

(Τέλος· ἴδε φυλλὰδ. 333 καὶ 334.)

Γ'.

Ὁ Κικέρων, ἐν τῇ περὶ φιλίας πραγματείᾳ, βεβαιεῖ ὅτι ὁ τύραννος ἀδύνατον νὰ ἔχῃ φίλους. Οὕτως